Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

20 декември 2017 година*

„Преюдициално запитване — Член 56 ДФЕС — Член 58, параграф 1 ДФЕС — Услуги в областта на транспорта — Директива 2006/123/ЕО — Услуги на вътрешния пазар — Директива 2000/31/ЕО — Директива 98/34/ЕО — Услуги на информационното общество — Посредническа услуга, позволяваща чрез приложение за смартфон свързването срещу заплащане на непрофесионални шофьори, които използват собствените си превозни средства, с лица, които желаят да ползват градски превоз — Изискване за разрешение“

По дело C-434/15,

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (Търговски съд № 3 Барселона, Испания) с акт от 16 юли 2015 г., постъпил в Съда на 7 август 2015 г., в рамките на производство по дело

Asociación Profesional Elite Taxi

срещу

Uber Systems Spain SL,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, A. Tizzano, заместник-председател, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský и E. Levits, председатели на състави, E. Juhász, A. Borg Barthet, D. Šváby (докладчик), C. Lycourgos, M. Vilaras и E. Regan, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 ноември 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Asociación Profesional Elite Taxi, от Balagué Farré и D. Salmerón Porras, abogados, както и от J. A. López-Jurado González, procurador,

– за Uber Systems Spain SL, от B. Le Bret и D. Calciu, avocats, както и от R. Allendesalazar Corcho, J. J. Montero Pascual, C. Fernández Vicién и I. Moreno-Tapia Rivas, abogados,

* Език на производството: испански.

– за испанското правителство, от M. A. Sampol Pucurull и A. Rubio González, в качеството на представители,

– за естонското правителство, от N. Grünberg, в качеството на представител,

– за Ирландия, от E. Creedon, L. Williams и T. Joyce, в качеството на представители, подпомагани от A. Carroll, barrister,

– за гръцкото правителство, от M. Michelogiannaki, в качеството на представител,

– за френското правителство, от D. Colas, G. de Bergues и R. Coesme, в качеството на представители,

– за нидерландското правителство, от H. Stergiou и M. Bulterman, в качеството на представители,

– за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

– за финландското правителство, от S. Hartikainen, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от É. Gippini Fournier, F. Wilman, J. Hottiaux и H. Tserepa-Lacombe, в качеството на представители,

– за Надзорния орган на ЕАСТ, от C. Zatschler, Ø. Bø и C. Perrin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 май 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 56 ДФЕС, член 1 от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 204, 1998 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207), изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 г. (ОВ L 217, 1998 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 282) (наричана по-нататък „Директива 98/34“), член 3 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257) и членове 2 и 9 от Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар (ОВ L 376, 2006 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 50).

2 Това запитване е отправено в рамките на спор между Asociación Profesional Elite Taxi (наричана по-нататък „Elite Taxi“), професионална организация на таксиметровите шофьори в град Барселона (Испания), и Uber Systems Spain SL, дружество, свързано с Uber Technologies Inc., във връзка с предоставянето от това дружество, без административни лицензи и разрешения, чрез

приложение за смартфон на платена посредническа услуга, позволяваща да се осъществи връзка между непрофесионални шофьори, които използват собствените си превозни средства, и лица, които желаят да ползват градски превоз.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 98/34

3 Член 1, точка 2 от Директива 98/34 предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

„2) услуга“[:] каквато и да е услуга на информационното общество, тоест, каквато и да е услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба на получателя на услугите.

За целите на настоящата дефиниция:

– „от разстояние“ означава, че тази услуга се предоставя без страните да присъстват едновременно на едно и също място,

– „чрез електронни средства“ означава, че услугата се изпраща първо и се получава по местоназначение чрез електронно оборудване за обработка (включително цифрово компресиране) и съхранение на данни и се пренася изцяло, предава и получава изцяло чрез кабел, радио, оптични средства или друг[и] електромагнитни средства,

– „по индивидуална молба на получателя на услугите“ означава, че услугата се предоставя чрез пренос на данни по индивидуална молба.

Индикативен списък на услугите, [които не са] предмет на настоящата дефиниция[,] е установен в приложение V.

[…]“.

4 В съответствие с членове 10 и 11 от Директива 2015/1535 на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 година, установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 241, 2015 г., стр. 1), Директива 98/34 е отменена на 7 октомври 2015 г. Тя обаче остава ratione temporis приложима в главното производство.

Директива 2000/31

5 Член 2, буква а) от Директива 2000/31 предвижда, че за целите на тази директива под „услуги на информационното общество“ трябва да се разбира услуги по смисъла член 1, точка 2 от Директива 98/34.

6 Член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31 предвижда:

„2. Държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка.

[…]

4. Държавите членки […] могат да предприемат мерки за дерогиране от параграф 2 по отношение на дадена услуга на информационното общество, ако са изпълнени следните условия:

а) мерките трябва да бъдат:
   i) необходими поради една от следните причини:

      – обществен ред, по-специално предотвратяване, разследване, разкриване и […] преследване на престъпления, включително защита на непълнолетните и борбата срещу подстрекаване към омраза на расова, сексуална, религиозна основа или на основа националност, и накърняване на човешкото достойнство на отделни лица,

      – опазване на общественото здраве,

      – обществена сигурност, включително гарантиране на националната сигурност и отбрана,

      – защита на потребителите, включително инвеститорите;
   ii) предприети срещу услуга на информационното общество, която е в ущърб на целите, посочени в i)[,] или [която представлява] сериозен риск за накърняването на тези цели;
   iii) пропорционални на тези цели;

б) преди да се предприемат посочените мерки и без да се засягат съдебните процедури, включително предварителните процесуални действия, извършвани в рамките на следствието, държавата членка е:

   – помолила държавата членка, посочена в параграф 1, да предприеме мерки, и последната не е предприела такива или предприетите мерки са били недостатъчни,

   – нотифицирала Комисията и държавата членка, посочена в параграф 1, за намерението [си] да предприеме такива мерки“.

Директива 2006/123

7 Съгласно съображение 21 от Директива 2006/123 „[т]ранспортните услуги, включително градски транспорт, таксита и линейки, а също така и пристанищните услуги следва да бъдат изключени от обхвата на [тази] директива“.

8 Съгласно член 2, параграф 2, буква г) от посочената директива тя не се прилага за услуги в областта на транспорта, включително пристанищни услуги, попадащи в обхвата на част трета, дял V ДЕО, понастоящем част трета, дял VI ДФЕС.

9 Глава III от Директива 2006/123, озаглавена „Свобода на установяване за доставчиците“, включва член 9, който предвижда в параграф 1:

„Държавите членки не поставят достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в зависимост от разрешителен режим, освен ако не са изпълнени следните условия:

а) разрешителният режим не дискриминира съответния доставчик;

б) необходимостта от разрешителен режим е оправдана от наложителни причини, свързани с обществения интерес;

в) преследваните цели не могат да бъдат постигнати с по-малко ограничителни мерки, особено когато последваща инспекция е твърде късно действие, за да бъде действително ефективно“.

10 Глава IV от тази директива, озаглавена „Свободно движение на услуги“, включва член 16, който определя изискванията във връзка с предоставянето на услуги в държава членка, различна от тази, в която е установен доставчикът.

Испанското право

11 В агломерация Барселона таксиметровите услуги се уреждат от Ley 19/2003 del Taxi (Закон № 19/2003 за таксиметровите услуги) от 4 юли 2003 г. (DOGC бр. 3926 от 16 юли 2003 г. и BOE № 189 от 8 август 2003 г.) и от Reglamento Metropolitano del Taxi (Наредба за таксиметровите услуги на агломерация Барселона), приета от Consell Metropolitá de l'Entitat Metropolitana de Transport de Barcelona (Управителен съвет на органа за управление на транспорта в агломерация Барселона, Испания) от 22 юли 2004 г.

12 Съгласно член 4 от посочения закон:

„1. За предоставяне на таксиметрови услуги в рамките на населено място е необходимо предварително да се получи лиценз, който да обхваща всички превозни средства, с които притежателят възнамерява да извършва тази дейност.

2. Лицензите за предоставяне на таксиметрови услуги в рамките на населено място се издават от кметствата или компетентните местни органи на територията, на която се извършва дейността.

3. За предоставяне на таксиметрови услуги между населените места е необходимо съответно разрешение, издадено от компетентното по въпросите на транспорта министерство на областта“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

13 На 29 октомври 2014 г. Elite Taxi предявява пред Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (Търговски съд № 3 на Барселона, Испания) иск за установяване, че дейността на Uber Systems Spain нарушава действащото законодателство и представлява заблуждаваща търговска практика и нелоялна конкуренция по смисъла на Ley 3/1991 de Competencia Desleal (Закон № 3/1991 за нелоялната конкуренция) от 10 януари 1991 г. Elite Taxi иска също така Uber Systems Spain да бъде осъдено да преустанови нелоялното си поведение, състоящо се в оказване на подкрепа на други дружества от групата чрез предоставяне на услуги по извършване на резервации по заявка чрез мобилни устройства и по интернет. Накрая то иска посоченият съд да забрани на Uber Systems Spain да извършва тази дейност в бъдеще.

14 Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (Търговски съд № 3 Барселона) констатира най-напред, че макар Uber Systems Spain да извършва дейността си в Испания, тази дейност е свързана с международна платформа, което е основание дейността на дружеството да бъде преценена на равнището на Европейския съюз. По-нататък то отбелязва, че нито Uber Systems Spain, нито непрофесионалните шофьори на съответните превозни средства притежават лицензите и позволителните, предвидени в Наредбата за таксиметровите услуги на агломерация Барселона от 22 юли 2004 г.

15 Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (Търговски съд № 3 Барселона) счита, че за да се прецени дали дейността на Uber Systems Spain и свързаните с него дружества (наричани по-нататък заедно „Uber“) може да бъде окачествена като нелоялна търговска практика и като нарушаваща испанските правила за конкуренцията, е необходимо да се прецени дали Uber трябва предварително да разполага с административно разрешение. За целта следва да се определи дали предоставяните от това дружество услуги трябва да се разглеждат като транспортни услуги, като услуги на информационното общество или като комбинация между тези два вида услуги. Всъщност от правната квалификация, която ще бъде възприета, зависи дали то може да бъде задължено да разполага предварително с административно разрешение. Запитващата юрисдикция счита по-специално че ако разглежданата услуга се обхваща от Директива 2006/123 или от Директива 98/34, дейността на Uber не може да се счита за нелоялна търговска практика.

16 В тази връзка тази юрисдикция посочва, че Uber установява контакт или се свързва с непрофесионални шофьори, на които предоставя поредица от ИТ инструменти — интерфейс — позволяващ им на свой ред да се свързват с лица, които нуждаят от превоз в рамките на населено място и имат достъп до услугата посредством едноименното информационно приложение. Дейността на Uber се извършва с цел печалба.

17 Запитващата юрисдикция посочва също така, че преюдициалното запитване изобщо не се отнася до тези фактически обстоятелства, а единствено до правната квалификация на разглежданата услуга.

18 Ето защо Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona (Търговски съд № 3 Барселона, Испания) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли — доколкото член 2, параграф 2, буква г) от [Директива 2006/123] изключва от приложното поле на тази директива транспортните дейности — извършваната от [Uber Systems Spain] с цел печалба дейност по посредничество между собственика на превозно средство и лицето, нуждаещо се от превоз в рамките на определен град, при която се управляват информационни технологии — интерфейс и софтуерно приложение („смартфони и технологична платформа“ според [Uber Systems Spain]) — позволяващи на посочените лица да влязат във връзка едно с друго, да се счита просто за транспортна дейност, или тази дейност следва да се разглежда като електронна посредническа услуга, тоест като услуга на информационното общество по смисъла на член 1, точка 2 от [Директива 98/34]?

2) При определяне на правното естество на тази дейност може ли последната да се счита отчасти за услуга на информационното общество и в такъв случай трябва ли електронната посредническа услуга да се ползва от принципа на свободно предоставяне на услуги, гарантиран от правната уредба на Съюза, и по-специално от член 56 ДФЕС, Директива [2006/123] и Директива [2000/31]?

3) Ако Съдът приеме, че извършваната от Uber Systems Spain услуга не е транспортна услуга и поради това попада сред обхванатите от Директива 2006/123 случаи, противоречи ли на Директива 2006/123, и по-конкретно на член 9 от нея, отнасящ се до свободата на установяване и разрешителните режими, съдържанието на член 15 от Закон № 3/1991 за

нелоялната конкуренция от 10 януари 1991 г., който се отнася до нарушаването на нормите на конкурентното право, доколкото препраща към национални закони или правни норми, без да държи сметка за обстоятелството, че режимът на получаване на лицензи, разрешения и позволителни по никакъв начин не може да бъде ограничителен или непропорционален, в смисъл че не може несъразмерно да възпрепятства прилагането на принципа на свобода на установяване?

4) Ако се потвърди, че Директива [2000/31] се прилага към предоставяната от Uber Systems Spain услуга, представляват ли установените от държава членка ограничения за свободното предоставяне на електронната посредническа услуга от територията на друга държава членка, състоящи се в изискване за притежаване на разрешение или лиценз или в съдебно разпореждане за преустановяване на предоставянето на електронната посредническа услуга, постановено въз основа на националната правна уредба в областта на нелоялната конкуренция, валидни мерки, дерогиращи член 3, параграф 2 от Директива [2000/31] в съответствие с предвиденото в член 3, параграф 4 от същата директива?“.

Относно компетентността на Съда

19 Elite Taxi счита, че даването на правна квалификация на предоставяната от Uber услуга не е от компетентността на Съда, тъй като предполага произнасяне по фактически въпроси. При това положение Съдът не бил компетентен да отговори на поставените въпроси.

20 В това отношение следва да се припомни, че както следва от точка 17 от настоящото решение, запитващата юрисдикция ясно е посочила, че въпросите ѝ се отнасят не до установяването или преценката на фактите по главното производство, а единствено до правната квалификация на разглежданата услуга. Квалифицирането с оглед на правото на Съюза на фактите, установени от посочената юрисдикция, обаче предполага тълкуване на това право, което е от компетентността на Съда в рамките на производството, предвидено в член 267 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 3 декември 2015 г., Banif Plus Bank, C-312/14, EU:C:2015:794, т. 51 и 52).

21 При това положение Съдът е компетентен да отговори на поставените въпроси.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

22 Испанското, гръцкото, нидерландското, полското и финландското правителство, Европейската комисия и Надзорният орган на ЕАСТ изтъкват, че актът за преюдициално запитване не посочва достатъчно точно коя е приложимата национална правна уредба, нито какво е естеството на разглежданата в главното производство дейност.

23 В това отношение следва да се припомни, че Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само когато е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 27 юни 2017 г., Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, т. 25).

24 Във връзка с последното, необходимостта да се даде тълкуване на правото на Съюза, което да е от полза за националния съд, изисква, както следва от член 94, букви а) и б) от Процедурния правилник на Съда, националният съд да определи фактическия и правния контекст, в който се

вписват поставените от него въпроси, или най-малкото да обясни фактическите хипотези, на които те се основават (вж. решение от 10 май 2017 г., de Lobkowicz, C-690/15, EU:C:2017:355, т. 28).

25 Освен това съгласно постоянната практика на Съда предоставяните с актовете за преюдициални запитвания сведения служат не само за да позволят на Съда да даде полезен отговор, но и за да осигурят възможност на правителствата на държавите членки и на другите заинтересовани субекти да представят становища в съответствие с член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз. Съдът трябва да следи за запазването на тази възможност, тъй като по силата на този член на заинтересованите субекти се съобщават само актовете за преюдициално запитване, придружени от превод на официалния език на всяка държава членка, без да им се изпраща преписката по националното дело, която запитващата юрисдикция евентуално е предоставила на Съда (решение от 4 май 2016 г., Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, т. 26 и цитираната съдебна практика).

26 В случая следва да се отбележи, че макар действително да е лаконичен, що се отнася до посочването на релевантните национални разпоредби, актът за преюдициално запитване въпреки това позволява да се определят разпоредбите, приложими към предоставянето на разглежданата в главното производство услуга, от които следвало, че за целта е необходимо предварително получаване на лиценз или на административно разрешение.

27 Също така, направеното от запитващата юрисдикция описание на предоставяната от Uber услуга, което е припомнено в точка 16 от настоящото решение, е достатъчно точно.

28 Накрая, в съответствие с член 94, буква в) от Процедурния правилник запитващата юрисдикция точно посочва причините, поради което има въпроси относно тълкуването на правото на Съюза.

29 Ето защо трябва да се приеме, че актът за преюдициално запитване съдържа фактически и правни обстоятелства, позволяващи на Съда да предостави полезен за запитващата юрисдикция отговор, а на заинтересованите субекти надлежно да вземат становище по отправените до Съда въпроси в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 25 от настоящото решение.

30 Извън това полското правителство изразява съмнения относно приложимостта по настоящото дело по-специално на член 56 ДФЕС, тъй като разглежданият в главното производство случай бил изцяло вътрешен.

31 От акта за преюдициално запитване, и по-специално от съображенията, припомнени в точка 14 от настоящото решение, както и от останалите доказателства от преписката, с която разполага Съдът, обаче следва, че разглежданата в главното производство услуга се предоставя посредством дружество, действащо от територията на друга държава членка, а именно Кралство Нидерландия.

32 При тези обстоятелства следва да се констатира, че преюдициалното запитване е допустимо.

По същество

33 С първия и втория си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 56 ДФЕС във връзка с член 58, параграф 1 ДФЕС, както и член 2, параграф 2, буква г) от Директива 2006/123 и член 1, точка 2 от Директива 98/34, към който препраща член 2, буква а) от Директива 2000/31, трябва да се тълкуват в смисъл, че посредническа услуга като разглежданата в главното производство, с предмет свързването срещу заплащане, посредством приложение за смартфон на непрофесионални шофьори, използващи собствените си превозни средства, с лица, желаещи да

ползват градски превоз, трябва да се квалифицира като „услуга в областта на транспорта“ по смисъла на член 58, параграф 1 ДФЕС и следователно да бъде изключена от приложното поле на член 56 ДФЕС, на Директива 2006/123 и на Директива 2000/31 или напротив тази услуга се обхваща от член 56 ДФЕС, от Директива 2006/123, както и от Директива 2000/31.

34 В това отношение следва да се отбележи, че посредническа услуга, състояща се в свързване на непрофесионален шофьор, използващ собственото си превозно средство, с лице, желаещо да ползва градски превоз, по принцип представлява услуга, различна от транспортната, която се състои във физическото действие на придвижване чрез превозно средство на хора или стоки от едно място до друго. Следва да се добави, че както счита запитващата юрисдикция, всяка от тези услуги поотделно може да бъде отнесена към различни директиви или разпоредби на Договора за функционирането на ЕС, отнасящи се до свободното предоставяне на услуги.

35 Така посредническа услуга, позволяваща предаване посредством приложение за смартфон на информация относно резервацията на транспортната услуга между пътника и непрофесионалния шофьор, използващ собственото си превозно средство, който ще извърши превоза, по принцип отговаря на критериите за квалифициране като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 1, точка 2 от Директива 98/34, към който препраща член 2, буква а) от Директива 2000/31. Тази посредническа услуга представлява, съгласно дефиницията в член 1, параграф 2 от Директива 98/34, „услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба от получателя на услугите“.

36 Обратно, услуга по индивидуален градски транспорт като таксиметровата трябва да се квалифицира като „услуга в областта на транспорта“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква г) във връзка със съображение 21 от Директива 2006/123 (вж. в този смисъл решение от 1 октомври 2015 г., Trijber и Harmsen, C-340/14 и C-341/14, EU:C:2015:641, т. 49).

37 Следва обаче да се отбележи, че услуга като разглежданата в главното производство не се свежда до посредническа услуга, състояща се в свързване посредством приложение за смартфон на непрофесионален шофьор, използващ собственото си превозно средство, с лице, желаещо да ползва градски превоз.

38 Всъщност в ситуация като посочената от запитващата юрисдикция, в която превозът на пътници се извършва от непрофесионални шофьори, използващи собствените си превозни средства, лицето, предоставящо тази посредническа услуга, същевременно предлага услуги по градски превоз, до които предоставя достъп по-специално чрез ИТ инструменти като разглежданото в главното производство приложение и чието общо функциониране организира в полза на лицата, желаещи да се ползват от това предлагане, за да бъдат превозени в рамките на населено място.

39 В това отношение от сведенията, с които разполага Съдът, следва, че посредническата услуга на Uber предполага подбор на непрофесионални шофьори, използващи собствените си превозни средства, на които шофьори това дружество предоставя приложение, без което, от една страна, тези шофьори не биха предоставяли транспортни услуги, и от друга страна, лицата, желаещи да ползват градски превоз, не биха прибягвали до услугите на посочените шофьори. Нещо повече, Uber упражнява решаващо влияние върху условията на предоставяне на услугата от такива шофьори. Във връзка с последното се установява по-специално че Uber определя посредством едноименното приложение най-малкото максималната цена на курса, че това дружество събира тази цена от клиента и след това плаща част от нея на непрофесионалния шофьор на превозното средство и че то упражнява определен контрол по отношение на качеството на превозните средства и на техните шофьори, както и по отношение на поведението на последните, който може евентуално да доведе до изключването им.

40 Ето защо тази посредническа услуга трябва да се разглежда като неразделна част от една обща услуга, чийто главен компонент е транспортна услуга, и следователно да се квалифицира не като „услуга на информационното общество“ по смисъла на член 1, точка 2 от Директива 98/34, към който препраща член 2, буква а) от Директива 2000/31, а като „услуга в областта на транспорта“ по смисъла на член 2, параграф 2, буква г) от Директива 2006/123.

41 Впрочем тази квалификация се подкрепя от практиката на Съда, съгласно която понятието „услуга в областта на транспорта“ обхваща не само транспортните услуги като такива, но и всяка услуга, неразривно свързана с физическо действие на придвижване чрез превозно средство на хора или стоки от едно място на друго (вж. в този смисъл решение от 15 октомври 2015 г., Grupo Itevelesa и др., C-168/14, EU:C:2015:685, т. 45 и 46 и становище 2/15 (Споразумение за свободна търговия със Сингапур) от 16 май 2017 г., EU:C:2017:376, т. 61).

42 Следователно Директива 2000/31 не се прилага по отношение на посредническа услуга като разглежданата в главното производство.

43 За такава услуга, доколкото е квалифицирана като „услуга в областта на транспорта“, не е приложима и Директива 2006/123, тъй като съгласно член 2, параграф 2, буква г) от тази директива услугите от този вид са сред изрично изключените от приложното поле на посочената директива.

44 Освен това, след като разглежданата в главното производство посредническа услуга се квалифицира като „услуга в областта на транспорта“, за нея се прилага не член 56 ДФЕС, отнасящ се общо до свободното предоставяне на услуги, а член 58, параграф 1 ДФЕС, който е специална разпоредба, предвиждаща, че „[с]вободното предоставяне на услуги в областта на транспорта се регулира от разпоредбите на дяла, отнасящ се до транспорта“ (вж. в този смисъл решение от 22 декември 2010 г., Yellow Cab Verkehrsbetrieb, C-338/09, EU:C:2010:814, т. 29 и цитираната съдебна практика).

45 Така съгласно Договора за функционирането на ЕС принципът на свободно предоставяне на услуги трябва да се прилага посредством изпълнението на общата транспортна политика (решение от 22 декември 2010 г., Yellow Cab Verkehrsbetrieb, C-338/09, EU:C:2010:814, т. 30 и цитираната съдебна практика).

46 Следва обаче да се констатира, че Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз не са приели общи правила или други мерки на основание член 91, параграф 1 ДФЕС за услугите по индивидуален градски превоз и за неразривно свързаните с тях услуги, каквато е разглежданата в главното производство посредническа услуга.

47 Следователно съгласно действащото към момента право на Съюза държавите членки са тези, които трябва, при спазване на общите правила на Договора за функционирането на ЕС, да уредят условията за предоставяне на посреднически услуги като разглежданите в главното производство.

48 Ето защо на първия и втория въпрос следва да се отговори, че член 56 ДФЕС във връзка с член 58, параграф 1 ДФЕС, както и член 2, параграф 2, буква г) от Директива 2006/123 и член 1, точка 2 от Директива 98/34, към който препраща член 2, буква а) от Директива 2000/31, трябва да се тълкуват в смисъл, че посредническа услуга като разглежданата в главното производство, с предмет свързването срещу заплащане, посредством приложение за смартфон на непрофесионални шофьори, използващи собствените си превозни средства, с лица, желаещи да ползват градски превоз, трябва да се счита за неразривно свързана с транспортна услуга и следователно да се квалифицира като „услуга в областта на транспорта“ по смисъла на член 58, параграф 1 ДФЕС. Поради това такава услуга трябва да бъде изключена от приложното поле на член 56 ДФЕС, на Директива 2006/123 и на Директива 2000/31.

49 Като се имат предвид отговорите, дадени на първия и втория въпрос, не следва да се отговаря на третия и четвъртия въпрос, които са поставени, в случай че е приложима Директива 2006/123 или Директива 2000/31.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 56 ДФЕС във връзка с член 58, параграф 1 ДФЕС, както и член 2, параграф 2, буква г) от Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар и член 1, точка 2 от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година за определяне на процедура за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти и правила относно услугите на информационното общество, изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 г., към който препраща член 2, буква а) от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия), трябва да се тълкуват в смисъл, че посредническа услуга като разглежданата в главното производство, с предмет свързването срещу заплащане, посредством приложение за смартфон на непрофесионални шофьори, използващи собствените си превозни средства, с лица, желаещи да ползват градски превоз, трябва да се счита за неразривно свързана с транспортна услуга и следователно да се квалифицира като „услуга в областта на транспорта“ по смисъла на член 58, параграф 1 ДФЕС. Поради това такава услуга трябва да бъде изключена от приложното поле на член 56 ДФЕС, на Директива 2006/123 и на Директива 2000/31.

Подписи